

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 grudnia 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	SSA Janusz Sulima (spr.)
Sędziowie	SSA Halina Czaban SSA Brandeta Hryniewicka
Protokolant	Barbara Mosiej

przy udziale prokuratora Tomasza Ławeckiego

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2020 r. sprawy:

D. K. s. J. oskarżonego z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k., z art. 299 §1 i 5 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k.

A. S. (1) s. K. oskarżonego z art. 286 §1 k.k. i z art. 299 §1 i 5 k.k.

J. B. s. K. oskarżonego z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k., z art. 299 §1 i 5 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k.

z powodu apelacji prokuratora i obrońców

od wyroku Sądu Okręgowego w Suwałkach

z dnia 20 grudnia 2019 r., sygn. akt II K 69/18

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że

1. uchyla wobec oskarżonego D. K. orzeczenie z punktu III o łącznej karze pozbawienia wolności,
2. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu D. K. w punkcie I przyjmuje, że zachowań opisanych w zarzutach aktu oskarżenia w punktach od 1 do 139 dopuścił się działając wspólnie i w porozumieniu z J. B. i A. S. (1) z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu i czyn ten kwalifikuje z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. w zw. z art. 12 §1 k.k. i te przepisy przyjmuje za podstawę skazania ,a na podstawie art. 286 §1 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,
3. na podstawie art. 85 §1 k.k. i art. 86 §1 k.k. w zw. z art. 4 §1 k.k. orzeka wobec oskarżonego D. K. karę łączną 3 (trzech) i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,
4. uchyla wobec oskarżonego A. S. (1) orzeczenie z punktu VIII o łącznej karze pozbawienia wolności,
5. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu A. S. (1) w punkcie IV przyjmuje, iż czynu tego dopuścił się wspólnie i w porozumieniu z D. K. i J. B.,

6. za podstawę wymiaru kary wymierzonej wobec oskarżonego A. S. (1) w punkcie VI przyjmuje art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 91 §1 k.k. i podwyższa ją do 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

7. na podstawie art. 91 §2 k.k., art. 85 §1 k.k. i art. 86 §1 k.k. w zw. z art. 4 §1 k.k. orzeka wobec oskarżonego A. S. (1) karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

8. uchyla wobec oskarżonego J. B. orzeczenie z punktu XIII o łącznej karze pozbawienia wolności,

9. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu J. B. w punkcie IX przyjmuje, że czynu tego dopuścił się wspólnie i w porozumieniu z D. K. i A. S. (1),

10. za podstawę wymiaru kary wymierzonej wobec oskarżonego J. B. w punkcie XI przyjmuje art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 91 §1 k.k. i podwyższa ją do 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności,

11. na podstawie art. 91 §2 k.k., art. 85 §1 k.k. i art. 86 §1 k.k. w zw. z art. 4 §1 k.k. orzeka wobec oskarżonego karę łączną 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat A. K. 738 złotych, w tym 138 złotych podatku VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

WZÓR FORMULARZA UZASADNIENIA WYROKU SĄDU ODWOŁAWCZEGO (UK 2)

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	<i>II Ka 57/20</i>	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Suwałkach z dnia 20 grudnia 2019			

roku sygn. akt II K 69/18		
1.2. Podmiot wnoszący apelację		
oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
oskarżyciel pośilkowy		
oskarżyciel prywatny		
obrońca		
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
inny		
1.3. Granice zaskarżenia		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
na korzyść na niekorzyść	w całości	
w części	co do winy	
co do kary		

	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli	

	mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
	art. 439 k.p.k.			
	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
uchylenie	zmiana			
2. USTALENIE FAKTÓW W ZWIĄZKU Z DOWODAMI PRZEPROWADZONYMI PRZEZ SĄD ODWOŁAWCZY				
2.1. Ustalenie faktów				
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

1	J. B.	Czyn przypisany w pkt. X. Oskarżony przebywa w Areszcie Śledczym w S. od dnia 1 czerwca 2016 roku	informacja z systemu NOE - SAD	12.320
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.2. Ocena dowodów				
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1	informacja z systemu NOE SAD	Dane z tego systemu nie nasuwają żadnych wątpliwości.		
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające				

znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW I WNIOSKÓW			
Lp.	Zarzut		
I. II. III.	Apelacja obrońcy oskarżonego J. B.: 1. a) art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk i 410 kpk polegającą na tym, że Sąd Okręgowy przy wydawaniu wyroku uwzględnił jedynie okoliczności przemawiające na niekorzyść oskarżonego, przy jednoczesnym całkowitym pominięciu okoliczności przemawiających na korzyść	zasadny częściowo zasadny niezasadny	

oskarżonego i jego wyjaśnień, które odpowiadały zasadom doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, a także dokonał dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów i istotnych okoliczności spraw, między innymi:

- przyjął, jako dowód kluczowy, że zabezpieczone przedmioty i urządzenia wraz z odczytem danych informatycznych w mieszkaniu przy ul. (...), w którym przebywał oskarżony, a które do niego nie należało są jego własnością, podczas gdy oskarżony zaprzecza! temu, podkreślał, iż oprócz niego w mieszkaniu znajdowały się jeszcze 1 lub 2 kobiety oraz podkreślał, że przedmioty te przyniosła świadek A. Z. (konkubina C. G. (1)) i te rzeczy

należały właśnie do C. G. (1),

- przypisując oskarżonemu sprawstwo w zakresie zarzucanych mu czynów całkowicie pominął, że do 18.05.2016r. oskarżony przebywał w Niemczech (co wynikało m. in. z zeznań A. Z.), co z kolei wykluczało możliwość popełnienia zarzucanych mu czynów przed tą datą, ponadto po zatrzymaniu od dnia 31.05.2016r. przebywał w Zakładzie Karnym, co również uniemożliwiało przypisanie sprawstwa czynów zarzucanych jako popełnione w dniu 31 maja 2016r. i w datach kolejnych,

- uznał pierwotne zeznania złożone przez A. W. d. K. jako wiarygodne (świadek wskazał, iż to J. B. zajmował się organizacją procederu oszustw dokonywanych

przez Internet),
podczas gdy na
rozprawie
świadek wycofał
się z tego
i twierdził, że
poprzednie
wyjaśnienia
składane były
pod wpływem
groźby C. G.
– Sąd uznał
to za nielogiczne
i niewiarygodne,
ze względu na
to, że „gdyby ten
wpływał
wówczas na
świadka, w ogóle
w zeznaniach
jego i to w relacji
obciążającej by
się nie pojawiła”,

- uznał te
zeznania C. G. (1)
za wiarygodne,
w których (...)
stwierdził, że
oskarżony był
„głównym
mózgiem”
operacji
związanych z
wyłudzeniem
pieniędzy,
podczas gdy
zeznania takie
służyły
obciążeniu
oskarżonego, z
jednoczesnym
umniejszeniem
roli C. G.
w przestępczym
procederze i
które miały
chronić C. G.
przed
ewentualną

**odpowiedzialnością
karną, ponadto
w tym zakresie
Sąd zupełnie
pominął
widoczny
konflikt osobisty
pomiędzy C. G.
i J. B.,**

**- uznał, że wina i
sprawstwo
oskarżonego nie
budzą
wątpliwości w
zakresie
popętnienia
zarzucanych mu
czynów, podczas
gdy w niniejszej
sprawie nie
wyjaśniono
wszystkich
wątpliwości
zachodzących w
prawie, Sąd
oddalił większość
wniosków
dowodowych
oskarżonego,
który dążył do
kompleksowego
wyjaśnienia
sprawy i
wykazania
swojej
niewinności, co z
kolei
pozwoliłoby
rozwiązać
wątpliwości
ujawnione w
sprawie, a które
to wątpliwości
winny zostać
rozstrzygnięte na
korzyść
oskarżonego,**

b) rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść wyroku, tj. art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., poprzez niesłuszne oddalenie wniosków dowodowych oskarżonego i brak należytego uzasadnienia stanowiska w tym zakresie, co w stopniu poważnym ograniczyło prawo do obrony i spowodowało, iż niezasadnie oskarżonemu przypisano winę w zakresie stawianych mu zarzutów oraz wiodącą rolę w przestępczym procederze.

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że:

to oskarżony jest sprawcą zarzucanych mu czynów i swoim zachowaniem

wyczerpał
znamiona
czynów
zabronionych,
podczas gdy
prawidłowo
poczynione
ustalenia
faktyczne, winny
prowadzić do
wniosku, iż ze
zgromadzonego
materiału w
sprawie nie
wynika, by
oskarżony
dopuścił się
zarzucanych
czynów, w
szczególności nie
potwierdziły tego
zeznania
współoskarżonych,
którzy nie
wskazali
oskarżonego
jako sprawcę
zarzucanych mu
czynów, brak jest
jakichkolwiek
powiązań między
J. B. a
współoskarżonymi,

- oskarżony
dopuścił się
przestępstwa
prania
pieniędzy,
podczas gdy
oskarżony nie
dokonywał
żadnych operacji
na rachunkach
bankowych
przypisanych do
sklepów
internetowych
„E. (...) D. C.”
oraz (...) - środki

z działalności przestępczej trafiały na konta bankowe D. C., A. S. (1) i W. O., bądź były przez nich wypłacane, co potwierdza analiza kont bankowych, oraz nagranie z monitoringu znajdującego się przy bankomacie,

- przypisanie oskarżonemu winy za czyny określone w pkt. 178, 179, 180, 181, 182, 184, 185, 186, 187, 188, 190, 207 - podczas gdy Sąd nie wziął pod uwagę faktu, oskarżony nie mógł ich dokonać, ponieważ w czasie ich popełnienia znajdował się w Areszcie Śledczym w S.,

3. rażąco niewspółmierność kary, polegającą na wymierzeniu oskarżonemu J. B. kary rażąco zbyt wysokiej, tj. kary 6 lat pozbawienia wolności, w sytuacji, gdy jeżeli nawet uznać winę oskarżonego, to

jego udział w przestępczym procederze był znikomy, oskarżony poddaje się resocjalizacji odbywając karę w ramach innego postępowania, zaś z uwagi na inne wykonywane w stosunku do oskarżonego orzeczenia Sąd niezasadnie uznał, że należy w ramach niniejszego orzeczenia oskarżonego izolować.

Apelacja obrońcy oskarżonego D. K.

1. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 5 §2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. polegające na uwzględnieniu przez Sąd I instancji jedynie okoliczności mogących świadczyć na niekorzyść oskarżonego D. K., przy jednoczesnym bezzasadnym

*pominięciu
okoliczności
przemawiających
na jego korzyść,
w tym wyjaśnień
oskarżonego w
zakresie jego
obecności
zarejestrowanej
przez monitoring
w pobliżu
bankomatu, z
którego A. S. (1)
wypłacać miał
środki
finansowe, a
także dokonanie
dowolnej, a nie
swobodnej oceny
dowodów
polegające na
uznaniu, że wina
i sprawstwo
oskarżonego D.
K. nie budzą
wątpliwości w
zakresie
popętnienia
zarzucanych mu
czynów, podczas
gdy w niniejszej
sprawie nie
wyjaśniono
wszystkich
okoliczności
zachodzących w
sprawie, w tym
zgłaszanych
zastrzeżeń co do
stanu zdrowia
oskarżonego,
który od lat
cierpiał na
schozofrenię, a
która
stwierdzona u
niego w latach
dziecięcych,*

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia, a polegający na przyjęciu, że oskarżony jest sprawcą zarzucanych mu czynów, w sytuacji gdy żadne źródła osobowe nie potwierdziły, by oskarżony dopuścił się zarzucanych czynów, w szczególności nie potwierdziły tego wyjaśnienia J. B., ani świadków przesłuchiwanym w sprawie, brak jest jakichkolwiek powiązań między oskarżonym D. K. a współoskarżonymi, które zostały udowodnione ponad wszelką wątpliwość,

3.rażącą niewspółmierność kary, polegającą na wymierzeniu oskarżonemu D. K. kary rażąco zbyt wysokiej, tj. kary 2 lat pozbawienia wolności,

zważywszy na cele jakie kara powinna spełniać w zakresie jej wychowawczego charakteru oraz dyrektyw wymiaru wynikających z art. 53 § 1 i 2 k.k., podczas gdy w sytuacji osobistej oskarżonego, który jest osobą młodą, upośledzoną, dla osiągnięcia celów kary wystarczy kara w najniższym wymiarze, tym bardziej że nie istnieje niebezpieczeństwo powrotu do przestępstwa przez oskarżonego, a nadto jego właściwości i warunki osobiste oraz zachowanie po popełnieniu czynu spełniają cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do D. K..

Apelacja prokuratora:

1. obrazę przepisu prawa materialnego w postaci art. 18 § 3 kk, poprzez wyrażenie

**błędnego
poglądu
prawnego, że
czyn przypisany
w punkcie I
wyroku
oskarżonemu D.
K. stanowi
pomocnictwo do
czynu
przypisanego w
punkcie IV A. S.
(1) i w punkcie
IX J. B., podczas
gdy prawidłowa
ocena prawna
ustalonego stanu
faktycznego
przez Sąd w
postaci:
założenia
wprowadzającej
innych ludzi w
błąd działalności
gospodarczej pod
nazwą E. (...)
D. C., założenia
rachunku
firmowego oraz
prywatnego,
służącego do
transferowania
środków
finansowych,
aktywnego
dostęp do
rachunków
bankowych, z
których D. K.
pobierał i
przelewał
pieniądze m.in.
na konto A. S. (1),
przemawia za
zakwalifikowaniem
czynu z punktu
I wyroku jako
współsprawstwo
z J. B. i A. S.**

**(1) w rozumieniu
art. 18 § 1 kk;**

**2. rażąco
niewspółmierność
kary
pozbawienia
wolności
orzeczonej wobec
oskarżonego D.
K. w punkcie
I i III wyroku;
wobec
oskarżonego A. S.
(1) w punkcie
VI i VIII
wyroku; wobec
oskarżonego J. B.
w punkcie XI
i XIII wyroku,
w sytuacji gdy
wina i wysoki
stopień
społecznej
szkodliwości
czynów
przejawiający się
w tym, że
oskarżeni
działali umyślnie
w zamiarze
bezpośrednim,
godząc w dobro
prawne jakim
jest mienie, a w
przypadku J. B.
i D. K. działanie
w warunkach
recydywy
specjalnej
podstawowej,
wykazując przez
to rażąco
lekceważenie
porządku
prawnego oraz
biorąc pod
uwagę
zachowanie
oskarżonych po**

	<p><i>popętnieniu przestępstwa, a także mając na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie kara ma spełnić w stosunku do oskarżonych, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, prowadzi do wniosku, iż kary te powinny być wymierzone zgodnie z poniższymi wnioskami.</i></p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p><i>Oдноśnie apelacji obrońcy oskarżonego J. B.:</i></p> <p><i>Ad. I. 1</i></p> <p><i>Na wstępie podnieść należy, że błędne jest jednoczesne zarzucanie obrazy art. 5 §2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. Taki zarzut jest w gruncie rzeczy wewnętrznie sprzeczny.</i></p>			

*Niemożliwe jest
jednoczesne
naruszenie obu
tych przepisów.
Jeżeli pewne
ustalenie
faktyczne
uzależnione jest
od oceny dowodu
lub dowodów, to
nie można mówić
o naruszeniu
zasady in dubio
pro reo.*

*Podniesienie
zarzutu obrazy
art. 5 §2 k.p.k.
jest zasadne
tylko wówczas,
gdy sąd
orzekający
rzeczywiście
powziął
wątpliwości,
bądź gdy
powinien takie
powziąć i wbrew
wyrażonej w tym
przepisie regule
rozstrzygnął je
na niekorzyść
oskarżonego. Z
taką zaś sytuacją
nie mamy do
czynienia w
niniejszej
sprawie.*

*Ewentualne
zastrzeżenia co
do oceny
wiarygodności
konkretnego
dowodu lub
grupy dowodów
mogą być
rozstrzygane
jedynie na
płaszczyźnie
utrzymania się*

przez sąd w granicach sędziowskiej swobodnej oceny dowodów wynikającej z treści art. 7 k.p.k.

Chybione jest też zarzucanie naruszenia przez Sąd Okręgowy dyspozycji art. 410 k.p.k. Nie dochodzi bowiem do obrazy tego przepisu, gdy sąd niektórym dowodom nie daje wiary i swoje rozstrzygnięcie opiera jedynie na tych dowodach, które uznał za wiarygodne. Niemożliwe jest przecież czynienie ustaleń faktycznych na podstawie sprzecznych ze sobą dowodów.

Z kolei zarzut obrazy art. 4 k.p.k. nie może być podstawą apelacji, gdyż zawiera ogólną zasadę postępowania, która nie nakazuje ani nie zakazuje konkretnego sposobu procedowania. Wykazanie, że w toku

*postępowania
doszło do
naruszenia tej
zasady wymaga
wskazania
konkretnych
przepisów
służących
realizacji tej
zasady.*

*Dokonana zaś
przez Sąd
pierwszej
instancji ocena
zebranych w
niniejszej
sprawie
dowodów nie
wymyka się poza
ramy nakreślone
przez przepis
art. 7 k.p.k.
Ocena ta została
poprzedzona
ujawnieniem w
toku rozprawy
głównej
całości kształtu
okoliczności
sprawy,
rozważeniem
okoliczności
przemawiających
zarówno na
korzyść, jak i
na niekorzyść
oskarżonego,
pozostaje zgodna
ze wskazaniami
wiedzy i
doświadczenia
życiowego oraz
została
wyczerpująco i
logicznie
uargumentowana
w uzasadnieniu
wyroku.*

Wbrew twierdzeniom obrońcy Sąd pierwszej instancji słusznie uznał za kluczowy dowód w sprawie protokół przeszukania mieszkania, w którym przebywał J. B.. Zasadnie też uznał za niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonego, że zabezpieczony w tym mieszkaniu sprzęt komputerowy nie należał do niego. Podkreślić należy, że zostały wówczas zabezpieczone nośniki informatyczne, na których były kompletne dane „właścicieli” sklepów internetowych, których to witryny były wykorzystywane do popełnienia oszustw. Na nośnikach tych były też fikcyjne oferty sprzedaży sprzętu RTV AGD. Z zabezpieczonych laptopów łączono się z domenami tych sklepów,

**opłacano ich
domeny. Wśród
danych
elektronicznych
odnaleziono
szczegółowe
dane
współoskarżonych
w niniejszej
sprawie, dane
do kont sklepów
internetowych,
kont bankowych
z hasłami i
loginami.**

**Słusznie Sąd
pierwszej
instancji zwrócił
uwagę, że J. B.
podczas
zapoznawania
się z protokołem
przeszukania,
który został
przez niego
podpisany,
zakwestionował
jedynie własność
routera,
twierdząc, że
należy on do
właściciela
wynajmowanego
mieszkania, to
jest J. C. (1). Nie
zakwestionował
natomiast
własności
laptopów,
pendrivów, kart
SIM, tzw.
„wyłamek”.
Dopiero
przesłuchiwany
niemalże po
dwóch latach
stwierdził, że
przedmioty te**

należały do C. G.
(3).

Podkreślić
należy, że w
trakcie
przeszukania
mieszkania
ujawniono nie
tylko karty SIM,
ale także
opakowania po
nich z
zaznaczonymi
numerami.

Między innymi
zostało
zabezpieczone
opakowanie do
karty SIM o
numerze (...).

Karta ta była
powiązana z
numerem (...).

Numer ten był
podany jako
kontaktowy przy
rejestracji

domeny sklepu
(...). Znalaziono
także

opakowanie po
karcie SIM o
numerze (...).

Z kartą o
takim numerze
powiązany był
numer

urządzenia IP
(...), z którego
dokonano opłaty
za zamówienie
strony

internetowej:
(...). Kupującym
był W. O..

Z kolei karta
SIM o numerze
(...), po której
opakowanie

znaleziono podczas przeszukania u J. B., związana była z urządzeniem współpracującym z numerem IP (...). Z tego zaś numeru logowano do panelu administracyjnego sklepu (...).

Ujawnienie w miejscu przebywania J. B. opakowań po tych kartach SIM jednoznacznie wskazuje, że korzystał z nich także oskarżony. Wręcz za niedorzeczną należałoby uznać tezę, że te tak zwane „wyłamki” przyniosła do zajmowanego przez J. B. mieszkania A. Z..

W wyniku przeszukania mieszkania zajmowanego przez J. B. znaleziono także pendrive 8 GB (...). Na tym nośniku w folderze (...) w podfolderze (...) zapisano scan dowodu osobistego D. C. oraz dwa pliki tekstowe z

danymi D. C. i prowadzonej przez niego działalności (...). W podfolderze „(...)” znajdują się z kolei dwa podfoldery (...) i (...). W podfolderze (...) zapisano wypisy REGON, (...), zdjęcia pieczętek, wnioski o kredyty kupieckie, umowa z (...), profil kredytowy z BLIK na dane D. C.. W podfolderze (...) zapisano dane W. O.. W podfolderze (...) zapisano scan dowodu osobistego A. S. (2), plik tekstowy z danymi adresowymi, emailem, loginem hasłami, nazwami banków i numerami kont bankowych oraz roboczy wniosek o wpis do Centralnej ewidencji i informacji o działalności gospodarczej na firmę (...) z dnia 22.04.2016 r. W podfolderze „(...)” zapisano pliki z produktami

**oferowanymi
przez E. (...) D. C..**

**Na tym samym
pendrivie
znajduje się
podfolder
„apelacja”, w
którym są
informacje
dotyczące
postępowań
karnych:
prowadzonych
przed Sądem
Rejonowym w
Elku o
sygnaturach II
K 233/14, II
K 986/14, II
K 417/14, II
K 572/14 i
II K 302/12,
prowadzonej
przed Sądem
Rejonowym w
Suwałkach o
sygnaturze II K
93/15 oraz Sądem
Rejonowym w
Giżycku V K
150/14 (k. 8.504
– 8.505). Jak
wynika z
informacji o
osobie z
Krajowego
Rejestru
Karnego
wszystkie
sprawy
prowadzone
przed Sądem
Rejonowym w
Elku dotyczyły J.
B.. Świadczy to
jednoznacznie o
tym, że pendrive
ten, na którym
były informacje**

o założonych na dane współoskarżonych sklepach internetowych, należały do oskarżonego J. B.. Nie sposób bowiem przyjąć, żeby jakaś inna osoba zbierała informacje o prowadzonych przeciwko J. B. postępowaniach karnych. Poza tym nikt z osób trzecich nie posiadałby informacji o sygnaturach tych spraw.

Wszystkie te okoliczności wskazują zatem na to, że zabezpieczone w trakcie przeszukania nośniki informatyczne należały do J. B.. Nadmienić też należy, że zupełnie niezrozumiałe by było przynoszenie przez A. Z. do mieszkania, w którym przebywał oskarżony, sprzętu komputerowego, telefonów, nośników danych i „wyłamek” po

**kartach SIM
stanowiących
własność C. G.
(1). W jakim
bowlu celu
miałaby to
zrobić? Jeżeli
przyniosła J.
B. należące do
niego ubrania,
to jednocześnie
przyniosła mu
inne należące do
niego
przedmioty. Z
zeznań A. Z.
wynika, że
ubrania i dwa
laptopy
przekazała J. B.,
który odebrał to
wszystko od niej.
Znamienne jest,
że z jej zeznań
nie wynika, aby
przekazywała
mu również
„wylamki” po
kartach SIM oraz
pendrivy.**

**A. Z. potwierdziła
na rozprawie, że
J. B. przebywał
za granicą. Nie
można jednakże
na podstawie jej
zeznań przyjąć,
że oskarżony
był za granicą
od połowy 2015
roku do połowy
maja 2016 roku.
Udzieliła ona
bowlu
odpowiedzi na
pytanie
oskarżonego
ewidentnie
sugerujące**

odpowiedź. To, że J. B. powrócił z zagranicy w połowie maja opiera się wyłącznie na twierdzeniach oskarżonego.

Analiza zeznań A. Z. w kontekście zadanych jej pytań przez oskarżonego może jedynie prowadzić do wniosku, że posiadała ona wiedzę o pobycie oskarżonego za granicą. Sąd bowiem mogłaby wiedzieć, kiedy dokładnie oskarżony wrócił do Polski? Poza tym, żeby kierować działalnością przestępczą za pośrednictwem Internetu oskarżony wcale nie musiał przebywać na terytorium Polski.

Wbrew twierdzeniom obrońcy Sąd pierwszej instancji słusznie uznał za niewiarygodne zeznania z rozprawy A. W.. Sąd one ewidentnie sprzeczne z tym, co zeznawał on w

śledztwie. Gdyby zaś jego wcześniejsze obciążające J. B. zeznania zostały złożone pod wpływem gróźb C. G. (1), to wówczas w swoich zeznaniach w ogóle by nie mówił o roli tego ostatniego w przestępczym procederze. Poza tym zeznania A. W. nie dotyczą oszustw będących przedmiotem niniejszego postępowania.

Zgodzić się należy z obrońcą, że pomiędzy C. G. (1) a J. B. istnieje konflikt, zwłaszcza że oskarżony w swoich wyjaśnieniach wyraźnie obciążył C. G. (1). Nie mniej jednak brak jest podstaw do uznania zeznań C. G. (1) za niewiarygodne. Świadek ten bowiem w swoich zeznaniach obciążył nie tylko oskarżonego, ale również siebie. Z jego twierdzeń wynika, że brał czynny udział w

przestępstwach dokonywanych przez J. B.. Przyznał, że z działalności przestępczej osiągnął dochód w wysokości 50.000 złotych. Poza tym zeznania C. G. (1), podobnie jak zeznania A. W., w gruncie rzeczy dotyczą działalności przestępczej nie objętej aktem oskarżenia w niniejszej sprawie. Obrazują one jedynie sposób działania oskarżonego, który wyłania się także z informacji z zabezpieczonych przy nim nośników informatycznych.

Zarzut obrazy art. 170 §1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. jest zupełnie gołosłowny.

Obrońca nie wskazał w ogóle, jakie wnioski dowodowe zostały niezasadnie oddalone. Nie pokusił się też w ogóle o wykazanie, że oddalenie

wniosków dowodowych mogło mieć wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia. Zauważyć też należy, że wnioski składane przez oskarżonego na etapie postępowania odwoławczego w przeważającej mierze dotyczyły czynów nie objętych aktem oskarżenia.

Ad. I. 2

Sąd pierwszej instancji ustalając stan faktyczny nie dopuścił się błędu. Żadną miarą nie można zgodzić się z obrońcą, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie wskazuje na powiązania J. B. z współoskarżonymi. Wynika to jednoznacznie z faktu, że w trakcie przeszukania mieszkania, w którym przebywał J. B., zabezpieczono należące do niego przedmioty, które zostały

**użyte do
wyłudzenia
pieniędzy za
pośrednictwem
strony
internetowej
sklepu pod
nazwą „E. (...)
D. C. oraz strony
internetowej
sklepu pod
nazwą (...). W
toku
przeszukania
zabezpieczono
też karty SIM
oraz opakowania
po nich, które
służyły między
innymi do
łączenia się z
domenami tych
sklepów. Wynika
z tego niezbicie,
że oskarżony
wszedł w
porozumienie z
D. K. i W. O.
co do oszustw
internetowych i
czerpał z tego
procederu zyski.**

**Analiza
przedmiotów i
danych
zawartych w
pamięciach
urządzeń
elektronicznych
zabezpieczonych
podczas
przeszukania z
dnia 31 maja
2016 roku
prowadzi do
wniosku, że J. B.
był
organizatorem
przestępczej**

**działalności
objętej aktem
oskarżenia.
Niemożliwe jest,
żeby
którykolwiek ze
współoskarżonych
działał na własną
rękę. Znajdujące
się na nośnikach
informatycznych
dane wskazują,
że wszystkie
działania
oskarżonych
pozostawały pod
kontrolą J. B..
Tym samym
niemożliwe jest,
żeby pozostali
oskarżeni oraz
W. O., bez
porozumienia z
J. B.,
przetransferowali
pieniądze
pochodzące z
oszustw na różne
rachunki
bankowe i
wypłacali je z
bankomatu.
Dlatego nie może
być żadnych
wątpliwości, że
J. B. brał
czynny udział
w czynnościach
zmierających do
utrudnienia
stwierdzenia
przestępczego
pochodzenia
środków
pieniężnych.
Podkreślić
należy, że to
właśnie J. B.
posiadał wiedzę
z zakresu**

informatyki i bankowości. Nie sposób jest przyjąć, że osoba nie mająca w tym zakresie doświadczenia mogła zorganizować i prowadzić sklep internetowy.

Nie ma racji obrońca podnosząc, że nie można było przypisać J. B. winy za czyny określone w akcie oskarżenia w punktach 178,179, 180, 181, 182, 184, 185, 186, 187, 188, 190 i 207, gdyż w czasie ich popełnienia oskarżony znajdował się w Areszcie Śledczym w S.. To, że J. B. jest pozbawiony wolności od 1 czerwca 2016 roku nie ulega żadnym wątpliwościom.

Wynika to jednoznacznie z informacji z systemu NOE-SAD. Oczywiście jest też, że w przypadku tych czynów do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez pokrzywdzonych

**dochodziło po
1 czerwca 2016
roku. Fikcyjne
oferty sprzedaży
produktów rtv
agd były
jednakże
wystawianie na
stronie
internetowej
sklepu o nazwie
(...)przed tą datą.
Czynności zatem
zmierzające do
wprowadzenia w
błąd
pokrzywdzonych
co do zamiaru
sprzedaży
poszczególnych
przedmiotów
zostały podjęte
w czasie, kiedy
J. B. przebywał
na wolności.
Jedynie skutek
nastąpił w czasie,
gdy oskarżony
przebywał w
Areszcie
Śledczym w S..**

Ad. I.3

**Żadną miarą nie
można zgodzić
się z obrońcą,
że wymierzona
oskarżonemu
kara jest rażąco
surowa. Udział
J. B. w
przestępczym
procederze nie
był bynajmniej
znikomy. To on
był przecież
organizatorem
tego procederu.
Dane znajdujące**

się na
zabezpieczonych
nośnikach
informatycznych
wskazują, że
to on kierował
działaniami
pozostałych
oskarżonych.

Oskarżony
oszukiwał ponad
dwieście osób.
Z przestępstw
osiągnął znaczną
korzyść
majątkową.

Okolicznością
mocno
obciążającą
oskarżonego jest
to, że był
już wielokrotnie
karany za tego
rodzaju czyny
zabronione.

Przypisanych mu
przestępstw
dopuścił się w
warunkach
powrotu do
przestępstwa
określonych w
art. 64 §1 k.k.

Ad. II 1.

Sąd pierwszej
instancji oparł
ustalenia co do
zawinienia
oskarżonego D.
K. na
całościach
zebranego w
sprawie
materiału
dowodowego.

Nie zostały
pominięte
dowody

**korzystne dla
tego
oskarżonego.**

**Sąd Okręgowy
przy ocenie
materiału
dowodowego nie
powziął
jakichkolwiek
wątpliwości,
które powinien
był rozstrzygnąć
na korzyść
oskarżonego.**

**Brak jest też
podstaw do
uznania, że Sąd
pierwszej
instancji
oceniając
dowody
powinien był
powziąć
wątpliwości co
do sprawstwa D.
K.. Przypomnieć
należy, że błędne
jest jednoczesne
zarzucanie
obrazy art. 5
§2 k.p.k. i art.
7 k.p.k. Taki
zarzut jest w
gruncie rzeczy
wewnętrznie
sprzeczny.**

**Niemożliwe jest
jednoczesne
naruszenie obu
tych przepisów.
Jeżeli pewne
ustalenie
faktyczne
uzależnione jest
od oceny dowodu
lub dowodów, to
nie można mówić
o naruszeniu**

*zasady in dubio
pro reo.*

*Sąd pierwszej
instancji ocenił
wszystkie
dowody zgodnie
z wyrażoną w
art. 7 k.p.k.
zasadą
swobodnej oceny
dowodów. Ocena
ta została
poprzedzona
ujawnieniem w
toku rozprawy
głównej
całości kształtu
okoliczności
sprawy,
rozważeniem
okoliczności
przemawiających
zarówno na
korzyść, jak i
na niekorzyść
oskarżonego,
pozostaje zgodna
ze wskazaniami
wiedzy i
doświadczenia
życiowego oraz
została
wyczerpująco i
logicznie
uargumentowana
w uzasadnieniu
wyroku.*

*Nie jest prawdą,
co podniósł
obrońca, że nie
ma dowodów
wskazujących na
powiązania D.
K. z pozostałymi
oskarżonymi.
Przy oskarżonym
J. B.
zabezpieczono*

nośniki informatyczne, na których zapisano między innymi scan dowodu osobistego D. C., dwa pliki tekstowe z danymi D. C. i prowadzonej przez niego działalności gospodarczej (...). Na zabezpieczonym pendrivie znajdował się podfolder (...), w którym zapisane były wypisy REGON, (...), zdjęcia pieczętek, wnioski o kredyty kupieckie, umowa z T. (...), profil kredytowy z BLIK na dane D. C..

Wskazuje to jednoznacznie, że J. B. wspólnie i w porozumieniu z D. K. założył sklep internetowy o nazwie (...). Nie sposób przyjąć, że D. K. przekazując J. B. swoje dane osobowe oraz dowód osobisty nie wiedział, w jakim celu zostaną one użyte.

Z ekspertyzy
kryminalistycznej
sporządzonej
przez biegłego z
zakresu badań
pisma i
dokumentów
wynika, że D. K.
osobiście
podpisał
dokumenty
związane z
założeniem
rachunków
bankowych: o
numerze (...)
prowadzonego w
(...) Bank (...)
oraz o numerze
(...)
prowadzonego w
Banku (...).

Ręczne zapisy
sporządzone w
funkcji podpisów
o treści (...),
znajdujące się
na: drugiej
strony
dokumentu pn.:
„DANE KLIENTA
FIRMOWEGO”
stanowiącego
załącznik do
umowy
rachunku,
umowy o kartę
płatniczą do
rachunku (kartę
debetową),
umowy o
korzystanie z
systemów z
systemów
bankowości
elektronicznej z
dnia 27.04.2016,
na stronie

oznaczonej 10/10
dokumentu pn.:
„Umowa
rachunku,
umowa o kartę
płatniczą do
rachunku (kartę
debetową),
umowa o
korzystanie z
systemów
bankowości
elektronicznej” z
dnia 27.04.206 r.
znajdują
odzwierciedlenie
graficzne we
wzorach pisma
D. K.
przekazanych do
badań w
charakterze
materiału
porównawczego,
co dawało
podstawy do
wskazania jego
osoby jako ich
wykonawcy.
Dokumenty te
(k. 9.502) były
związane z
założeniem w
(...) Banku (...)
rachunku o
numerze (...). Był
to zaś rachunek
firmy (...). Na
ten rachunek
były wpłacane
pieniądze przez
klientów tego
sklepu
internetowego.
Rachunek ten
zatem był
bezpośrednio
wykorzystywany

**do oszukiwania
pokrzywdzonych.**

**Pieniądze z tego
rachunku były
transferowane
na rachunek
prowadzony
przez (...)
S.A. o numerze
(...). W świetle
opinii biegłego
z zakresu badań
pisma i
dokumentów
niewątpliwe jest,
że również ten
rachunek został
osobiście
założony przez
oskarżonego D.
K.. Ręczne zapisy
sporządzone w
funkcji podpisów
o treści (...)
znajdujące się na
kartach „Umowy
rachunku
oszczędnościowo
–
rozliczeniowego
oraz Umowy
usług
bankowości
elektronicznej
(...) i Umowy o
kartę płatniczą” z
dnia 26-04-2016
oraz na
formularzu
zmiany danych
stanowiących
załącznik do ww.
Umowy znajdują
odzwierciedlenie
graficzne we
wzorach pisma
D. K.
przekazanych do
badań w**

charakterze materiału porównawczego, co daje podstawy do stwierdzenia, że zostały one nakreślone przez oskarżonego.

Podpisy D. K. znajdują się też na innych dokumentach związanych z fikcyjną działalnością gospodarczą prowadzoną pod firmą (...). Z opinii biegłego wynika, że podpis tego oskarżonego znajduje się na umowie handlowej podpisanej pomiędzy (...) D. C. a (...) SA z siedzibą we W. z dnia 6 maja 2016 roku. Oskarżony złożył osobiście podpisy na dokumencie „Informacja o Partnerze”. Na tym dokumencie oskarżony złożył podpis nad pieczętką firmy (...) D. C.. Tym samym charakterem pisma zostały wypełnione rubryki, gdzie należało podać imię, nazwisko, funkcje osoby

**upoważnionej,
miejsce oraz datę.
Oskarżony
wskazał w tym
dokumencie, że
w firmie
(...) pełni funkcję
dyrektora. D. K.
złożył też podpis
na dokumencie
datowanym na
28.04.2016 o
nazwie „Zgoda
na
otrzymywanie
faktur w formie
elektronicznej”(k.
9.500).**

**Z opinii biegłego
wynika też, że
oskarżony D. K.
osobiście, ręcznie
wypełnił i
podpisał
formularz „VAT-
R ZGŁOSZENIE
REJESTRACYJNE
W ZAKRESIE
PODATKU OD
TOWARÓW I
USŁUG”.**

**Dokument ten
został złożony w
Urzędzie
Skarbowym w
S. w dniu 29
kwietnia 2016
roku. Tego
samego dnia
zostało złożone
do Naczelnika
Urzędu
Skarbowego
sporządzone i
podpisane przez
oskarżonego
oświadczenie o
dacie rozpoczęcia**

**działalności
gospodarczej.
Również zostały
nacreślone przez
oskarżonego
ręczne zapisy
stanowiące treść
dokumentu pn.:
VAT-Z
ZGŁOSZENIE O
ZAPRZESTANIU
WYKONYWANIA
CZYNNOŚCI
PODLEGAJĄCYCH
OPODATKOWANIU
PODATKIEM OD
TOWARÓW I
USŁUG, w tym
zapis widniejący
w funkcji
podpisu o treści:
D. C.". Dokument
ten został
złożony do
Urzędu
Skarbowego w S.
w dniu 29 lipca
2016 roku.**

**Wynika zatem
z tego, że
D. K. osobiście
sporządził i
podpisał szereg
dokumentów
związanych z
fikcyjną
działalnością
gospodarczą
prowadzoną pod
firmą (...).
Podkreślić
należy, że
dokumenty te
były
sporządzane w
różnych dniach.
Świadczy to o
istotnym
zaangażowaniu**

oskarżonego w
przestępczy
proceder
polegający na
wyłudzeniu
mienia za
pomocą
fikcyjnego
internetowego
sklepu
oferującego
sprzęt rtv agd.
Niepodobieństwem
jest, żeby
oskarżony
uczestnicząc
czynnie w
zakładaniu konta
firmowego, w
podpisywaniu
różnych umów
związanych z
działalnością
firmy (...) oraz
zgłaszaniu tej
działalności do
urzędu
skarbowego, nie
wiedział, w jakim
celu został
założony sklep
internetowy, że
służył on
wyłącznie do
oszukiwania
pokrzywdzonych.
Wiedział
przecież, że na
jego dane
osobowe została
założona firma
oferująca
sprzedaż sprzętu
rtv agd. Skoro
brał udział w
wytworzeniu
tych wszystkich
dokumentów,
musiał też
wiedzieć, że

założona na jego dane firma nie będzie prowadzić faktycznej sprzedaży. Tym samym niemożliwe jest, żeby nie wiedział, iż zarejestrowana na jego dane firma jest w istocie fikcyjna i służy wyłącznie do wyłudzenia od pokrzywdzonych pieniędzy.

O zaangażowaniu D. K. w proceder wyłudzenia od klientów fikcyjnej firmy (...) pieniędzy dobitnie też świadczy fakt, że wraz ze współoskarżonym A. S. (1) brał udział w wypłacaniu pieniędzy z bankomatu, co zostało zarejestrowane na monitoringu bankomatu umieszczonego w S. przy ulicy (...). Wbrew twierdzeniom obrońcy D. K. w ogóle do tego faktu się nie ustosunkował. Nie złożył on wyjaśnień „w zakresie jego

obecności zarejestrowanej przez monitoring w pobliżu bankomatu". Na rozprawie w dniu 11 lutego 2019 roku odmówił złożenia wyjaśnień i odpowiedzi na pytania.

Przesłuchiwany po raz pierwszy w śledztwie w ogóle nie wspomniął o nagraniu z monitoringu.

Słuchany w charakterze podejrzanego kolejno 9 kwietnia 2018 roku i 11 kwietnia 2018 roku odmówił złożenia wyjaśnień.

Podkreślić należy, że wyjaśnienia oskarżonego z postępowania przygotowawczego, że nic mu nie wiadomo na temat sklepu (...) są ewidentnie sprzecznie z tym co wynika z ekspertyzy kryminologicznej biegłego z zakresu badania dokumentów i pisma.

Podnoszona przez obrońcę oskarżonego okoliczność, że w dzieciństwie rozpoznano u oskarżonego schizofrenię paranoidalną nie ma żadnego znaczenia dla dokonania oceny zgromadzonych w sprawie dowodów. Nie oznacza to przecież, że oskarżony nie mógł dopuścić się przypisanych mu czynów. Poza tym w późniejszych latach lekarze stawiali zupełnie inną diagnozę. Nie rozpoznawali w każdym razie u niego schizofrenii. Biegli psychiatrzy, którzy wydali w niniejszej sprawie opinię, rozpoznali u niego jedynie osobowość dyssocjalną oraz zaburzenia psychiczne i zaburzenia zachowania spowodowane naprzemiennym używaniem substancji psychoaktywnych.
Zdaniem

**biegłych w czasie
popętnienia
zarzucanych mu
czynów zdolność
do rozpoznania
znaczenia
czynów oraz
zdolność do
pokierowania
swoim
postępowaniem
miał zachowaną.
Mało tego, biegli
stwierdzili, że
stan zdrowia
psychicznego
pozwalał mu
na uczestniczenie
w toczącym się
postępowaniu
karnym oraz
na prowadzenie
obrony w sposób
samodzielny i
rozsądny. Opinia
biegłych nie
nasuwa żadnych
zastrzeżeń.
Została ona
sporządzona na
podstawie
badania
psychiatrycznego
oskarżonego
oraz na
dokumentacji
lekarskiej z
pobytów D. K. z
szpitalach
psychiatrycznych,
w tym na
podstawie karty
informacyjnej, w
której
stwierdzono u
niego
schizofrenię
paranoidalną.**

Ad. II. 2

Sąd pierwszej instancji prawidłowo ocenił wszystkie dowody i wyciągnął z nich logiczne wnioski. Tym samym przypisując oskarżonemu winę nie popełnił żadnego błędu w ustaleniach faktycznych. To, że jego sprawstwo nie wynika z wyjaśnień J. B. oraz zeznań świadków, wcale nie oznacza, że Sąd Okręgowy dopuścił się błędu przypisując mu winę. Popełnienie przez niego przestępstw wynika z omówionych wcześniej dowodów, których obiektywizm i wiarygodność nie nasuwa żadnych zastrzeżeń. Oskarżony przedsięwziął szereg czynności mających na celu wyłudzenie od pokrzywdzonych pieniędzy. Po to między innymi zawarł umowę

**o prowadzenie
konta
firmowego. W
imieniu firmy
(...) podpisywał
umowy,
przedstawiając
się jako jej
dyrektor.
Sporządził
dokumenty
dotyczące
zawiadomienia
urzędu
skarbowego o
rozpoczęciu
działalności
gospodarczej i
jej zaprzestaniu.
Omówione
wcześniej
dowody, wbrew
twierdzeniom
obrońcy,
wskazują na
powiązania D. K.
ze
współoskarżonymi.
Przypomnieć
choćby
należy, że z
nagrania z
monitoringu
przy bankomacie
wynika, że
wyplacając
pieniądze był w
towarzystwie A.
S. (1).**

**Nie ulega też
wątpliwości, iż
brał czynny
udział w tak
zwanym „praniu
brudnych
pieniędzy”.
Dokonywał on
bowiem
przetransferowania**

**pieniędzy z
założonego przez
siebie rachunku
firmowego na
rachunek
prywatny oraz
na rachunek
współoskarżonego
A. S. (1). Należy
zaznaczyć, że z
konta firmowego
oskarżony
dokonywał
płatności na
rzecz (...)
S.A, z którą
zawarł umowę.
Ponadto w dniu
26 sierpnia 2016
roku na konto
(...) wpłynęła
kwota 175,16 zł.
od J. C. (2) –
ojca oskarżonego
tytułem spłaty
zadłużenia.**

Ad. II. 3

**Żadne
okoliczności nie
przemawiają za
złagodzeniem
orzeczonej wobec
D. K. kary
pozbawienia
wolności. W
zasadzie jedyną
okolicznością
łagodzącą jest
jego stosunkowo
młody wiek.
Wbrew
twierdzeniom
obrońcy, nie jest
on osobą
upośledzoną.
Biegli stwierdzili
u niego jedynie
osobowość**

dyssocjonalną i zaburzenia na tle używania substancji psychoaktywnych. Okoliczności te nie mogą wpływać na wymiar kary. Przede wszystkim zaś pomimo młodego wieku był już wielokrotnie karany sądownie, w tym za rozboje. Dotychczas stosowane wobec niego różnego rodzaju kary, w tym o charakterze wolnościowym, nie przyniosły żadnej poprawy w jego zachowaniu. Popętnione przez niego przestępstwo oszustwa cechuje się znaczną szkodliwością społeczną. W wyniku podjętych przez niego działań zostało doprowadzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem aż 139 osób. Jego rola w popełnieniu tego przestępstwa wcale nie była, jak ustalił to Sąd pierwszej

*instancji,
poślednia. Był
on współsprawcą
tego czynu a nie
jedynie
pomocnikiem.*

*Nasilenie
okoliczności
obciążających
sprawia, że
orzeczona wobec
niego kara nie
tylko nie jest
rażąco surowa,
ale wręcz
przeciwnie –
rażąco łagodna.*

*Odnosnie
apelacji
prokuratora:*

Ad. III. 1

*Zgodzić się
należy z
prokuratorem, że
rola D. K.
w oszustwach
internetowych
nie sprowadzała
się tylko do
pomocnictwa.*

*Podjęte przez
tego oskarżonego
działania
stanowiły
bowiem istotny
wkład w
popęlnienie tego
przestępstwa. To,
że nie miał
on wiedzy i
umiejętności
faktycznego
rejestrowania i
zakładania
domeny sklepu,
wcale nie
świadczy, że nie*

jest on współsprawcą w rozumieniu prawa karnego w zakresie przypisanego mu przestępstwa oszustwa.

Rację ma prokurator podnosząc, że istotą współsprawstwa jest współdziałanie w porozumieniu z inną osobą lub osobami w realizacji całości lub części znamion czynu zabronionego, z których każda z osób obejmuje swoim zamiarem realizację całości znamion określonego czynu. Pamiętać należy, że współsprawcą jest także osoba, która sama nawet nie realizuje znamion, lecz swoim zachowaniem wnosi istotny wkład w realizację wspólnego przestępczego zamachu.

D. K. przekazał swoje dane osobowe J. B.

celem utworzenia sklepu internetowego. Sam osobiście w banku założył na swoje dane konto firmowe, na które wpływały pieniądze wpłacane przez pokrzywdzonych. Dzień później w innym banku założył osobiście konto, na które były transferowane pieniądze pochodzące z przestępstwa. Tydzień później, jako przedstawiciel firmy (...), podpisał umowę handlową z (...) S.A. we W.. Podpisał zgodę na otrzymywanie faktur w formie elektronicznej. Własnoręcznie sporządził oświadczenie o rozpoczęciu działalności gospodarczej, które zostało złożone w Urzędzie Skarbowym w S.. Zostały też złożone w urzędzie skarbowym wypełnione przez niego i podpisane

druki: „VAT – R” i „VAT – Z”. Sporządził on zatem osobiście informacje o zgłoszeniu działalności gospodarczej oraz o zaprzestaniu jej wykonywania. Bez wykonania tych czynności niemożliwe byłoby prowadzenie działalności przestępczej polegającej na oszukiwaniu pokrzywdzonych co do faktycznej działalności sklepu internetowego (...). Wreszcie, D. K. wraz z oskarżonym A. S. (1) wypłacał z bankomatu pochodzące z oszustw pieniądze.

Wkład oskarżonego D. K. w przestępstwo oszustwa był zatem bardzo istotny. Jego rola nie ograniczała się wyłącznie do typowego „szupa”. Jeszcze raz należy podkreślić, że bez jego udziału pozostali oskarżeni nie

**byliby w stanie
dokonać tego
przestępstwa.**

**Nie było w
każdym razie
tak, że
współoskarżeni
wykorzystali
tylko do
popelnienia
przestępstwa
jego dane
osobowe. Podjęte
przez D. K.
działania
jednoznacznie
świadczą o tym,
że obejmował on
swoim zamiarem
oszukanie
wszystkich
potencjalnych
klientów sklepu
internetowego
założonego na
jego dane
osobowe.**

**Doskonale
wiedział, że na
założone przez
niego konto
firmowe będą
wpływać
pieniądze od
osób, które
„kupily” jakieś
przedmioty w
sklepie (...).
Zakładając konto
bankowe
powiązane z tym
sklepem był w
pełni świadomy,
że żadnej
faktycznej
działalności
związanej ze
sprzedażą
sprzętu rtv agd
nie będzie**

**prowadził.
Żadnej zresztą
działalności
gospodarczej nie
prowadził.
Wypłacając wraz
z A. S. (1)
pieniądze z
bankomatu
musiał doskonale
zdawać sobie
sprawę, że
pochodzą z
przestępstwa
oszustwa, do
popętnienia
którego
wykorzystywane
jest założone
przez niego konto
firmowe.**

**Współsprawstwo
nie musi polegać
na realizacji
wszystkich
znamion czynu
zabronionego.**

**Wymaga się, by
sprawca
wykonujący
porozumienie
podjął
zachowanie
stanowiące
istotny warunek
spełnienia przez
innego
współsprawcę
znamion tego
czynu.**

**Wystarczy więc,
że oskarżeni w
ramach podziału
ról podejmowali
takie działania,
które z
działaniem
pozostałych
uczestników**

**porozumienia
zmierzały do
dokonania
przypisanego
czynu. Istota
współsprawstwa
sprowadza się
więc do
wspólnego
wykonania
czynu
zabronionego
przez kilku
uczestników
przestępczego
porozumienia i
objęcia
świadomością
realizacji całości
określonego
czynu w ramach
przyjętego
podziału ról.
Decydujące jest,
czy
współdziałający
dążyli do tego
samego celu
wspólnymi
silami w ramach
wspólnego
porozumienia
(por. wyrok Sądu
Apelacyjnego w
Krakowie z dnia
6 czerwca 2019
roku, sygn. akt II
AKa 76/19, KZS
2019/7-8/63). Nie
ulega zaś żadnej
wątpliwości, że
wszyscy trzej
oskarżeni dążyli
do tego, żeby za
pośrednictwem
internetowego
sklepu (...)”
oszukiwać
pokrzywdzonych
co do zamiaru**

wywiązywania się z umowy sprzedaży i doprowadzać ich do wpłacania przez nich pieniędzy na założone przez D. K. konto bankowe.

Ad. III. 2

Kara wymierzona J. B. za przestępstwa oszustwa jest rażąco niska. Sąd pierwszej instancji w zbyt małym stopniu uwzględnił znaczący stopień zawinienia oskarżonego.

Skala prowadzonej przez niego działalności przestępczej była ogromna.

Oszukał on ponad 200 osób. Osiągnął on w ten sposób znaczącą korzyść majątkową.

Dopuścił się tych przestępstw, pomimo że wcześniej był już wielokrotnie karany za tego rodzaju czyny. Świadczy to o tym, że dotychczas stosowane wobec niego kary nie przyniosły

pożądanego efektu. Jest on osobą wysoce niepoprawną.

Również orzeczona wobec oskarżonego D. K. za przestępstwo oszustwa kara jednego roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności jest rażąco łagodna. Nie jest ona adekwatna ani do stopnia zawinienia tego oskarżonego, ani do stopnia szkodliwości społecznej popełnionego przez niego przestępstwa oszustwa.

Podkreślić należy, że w wyniku podjętych przez niego działań zostało oszukanych 139 osób.

Wyrządzone pokrzywdzonym szkody nie zostały naprawione. To, że jest prowadzone postępowanie karne przeciwko niemu o dokonanie szeregu oszustw w ogóle nie wpłynęło na jego

postawę.
Wykazał się
wręcz
lekceważącym
stosunkiem do
toczącego się
wobec niego
postępowaniu.
Po odczytaniu
jego wyjaśnień
z postępowania
przygotowawczego
opuścił sale
rozpraw i nie
stawiał się na
kolejne terminy
rozpraw.
Wprawdzie jest
osobą młodą,
w chwili czynu
miał zaledwie 20
lat, ale był
już wielokrotnie
karany za
przestępstwa
przeciwko
różnym dobrom
chronionym
prawem. W
przeszłości był
dwukrotnie
karany za
rozboje.
Stosowane
wobec niego kary
różnego rodzaju
w ogóle nie
wpłynęły na
niego
poprawczo.
Przypisanych mu
przestępstw
dopuścił się w
warunkach
powrotu do
przestępstwa
określonych w
art. 64 §1 k.k. Był
on współsprawcą
przestępstwa

<p>oszustwa dokonanego na szkodę 139 osób. Jego rola w popełnieniu tego czynu, wbrew temu co przyjął Sąd pierwszej instancji, nie była bynajmniej poślednia. Jego udział w tym procederze przestępczym był znaczący. Bez jego udziału współoskarżeni nie mogliby dopuścić się tego czynu.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Apelacja obrońcy: zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do I instancji celem ponownego rozpoznania, bądź w przypadku uznania za winnego zarzucanych mu czynów orzeczenie wobec oskarżonego łagodniejszej</p>	<p>zasadny częściowo zasadny niezasadny</p>	

kary oraz na zasadzie art. 455 k.p.k. poprawienie kwalifikacji prawnej poprzez wyeliminowanie z punktu XI wyroku art. 91 §1 k.k., w sytuacji gdy należało zastosować wyłącznie art. 12 k.k., ponadto wyeliminowanie czynu z punktu XII wyroku kwalifikowanego z art. 299 §1 k.k. w zw. z art. 299 §5 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. poprzez uznanie, że wskazany zarzut objęty jest czynem ciągłym wchodzącym w skład zarzutów z punktu IX i X wyroku.

Apelacja obrońcy oskarżonego D. K.:

zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego D. K., ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji w celu ponownego rozpoznania sprawy

**Apelacja
prokuratora w
części dotyczącej
J. B.:**

**zmianę
zaskarżonego
orzeczenia w
punkcie IX
poprzez uznanie,
że J. B. popełnił
przypisany mu
czyn wspólnie i
w porozumieniu
z D. K. i
A. S. (1) oraz
zmianę wyroku
w punkcie XI
poprzez
wymierzenie mu
kary za czyny
opisane w
punkcie IX i X
w ramach ciągu
przestępstw w
wymiarze 7 lat
pozbawienia
wolności, a także
w punkcie XIII
poprzez
połączenie
jednostkowych
kar pozbawienia
wolności i
orzeczenie kary
łącznej 8 lat
pozbawienia
wolności, w
punkcie XIX
poprzez
zasądzenie
kosztów
sądowych.**

Zwięźle o powodach
uznania wniosku za
zasadny, częściowo

zasadny albo
niezasadny.

**Odnosnie
wniosku z
apelacji obrońcy
oskarżonego J.
B.:**

**Ponieważ
zarzuty
apelacyjne
okazały się
bezzasadne, brak
było podstaw do
uwzględnienia
wniosku o
zmianę wyroku
poprzez
uniewinnienie
oskarżonego.**

**Zebrany w
sprawie materiał
dowodowy nie
pozostawiał
cienia
wątpliwości co
do winy
oskarżonego. Nie
zachodziła też
żadna z
przesłanek
określonych w
art. 437 §2
zd. 2 k.p.k.
uzasadniająca
uchylenie
zaskarżonego
wyroku i
przekazanie
sprawy do
ponownego
rozpoznania
Sądowi I
instancji.**

**Przyjęta w
zaskarżonym
wyroku
kwalifikacja**

*prawna
przestępstw
przypisanych
oskarżonemu jest
prawidłowa. Sąd
słusznie uznał, że
J. B. popełnił dwa
przestępstwa
oszustwa a nie
jedno. Z góry
powzięty zamiar
mógł się bowiem
odnosić do
jednego
fikcyjnego sklepu
internetowego a
nie jednocześnie
do dwóch.
Oskarżony
najpierw miał
zamiar
dokonywać
oszustw przy
pomocy
założonego
fikcyjnego sklepu
internetowego o
nazwie (...).
Później zaś
zrodził się u
niego zamiar
dokonywania
oszustw przy
wykorzystaniu
fikcyjnego sklepu
internetowego o
nazwie (...).*

*Z kolei czyny
penalizowane w
art. 286 §1 k.k.
i art. 299 §1 i
5 k.k. stanowią
odrębne
przestępstwa i
dlatego nie może
mieć
zastosowania
konstrukcja
zbiegu*

przepisów, wedle której jeden czyn wyczerpuje znamiona dwóch lub więcej przepisów ustawy. Jeżeli sprawca po uzyskaniu korzyści majątkowej z oszustwa podejmuje się działań polegających na „praniu brudnych pieniędzy”, to dopuszcza się kolejnego przestępstwa. W przypadku obu tych przestępstw inny jest zamiar działania sprawcy.

Oдноśnie wniosku z apelacji obrońcy oskarżonego D. K.:

Niezasadność zarzutów apelacyjnych powodowała, że brak było podstaw do zmiany wyroku w części dotyczącej tego oskarżonego poprzez jego uniewinnienie. Jednocześnie nie wystąpiły żadne przesłanki z art. 437 §2 zd. 2 k.p.k., które mogłyby

**uzasadniać
uchylenie
wyroku i
przekazanie
sprawy do
ponownego
rozpoznania
Sądowi
Okręgowemu.**

**Odnosnie
wniosku z
apelacji
prokuratora:**

**Ponieważ D. K.
był
współsprawcą
przestępstwa
oszustwa a nie
pomocnikiem,
należało zmienić
opis czynu
przypisanego
temu
oskarżonemu w
punkcie I. To
ustalenie
determinowało
jednocześnie
dokonanie
zmiany opisu
czynu
przypisanego
oskarżonemu J.
B. w punkcie IX.**

**Zasadność
zarzutu rażącej
niewspółmierności
kary
determinowała
uwzględnienie w
części wniosku
prokuratora o
podwyższenie
kary
wymierzonej za
przestępstwa
oszustwa.**

W przypadku oskarżonego J. B. kara 6 lat pozbawienia wolności jest wystarczająco dolegliwa, aby osiągnąć wobec niego pożądane cele. Jest ona również adekwatna do stopnia zawinienia tego oskarżonego i stopnia szkodliwości społecznych popełnionych przez niego przestępstw.

Z kolei za karę adekwatną do stopnia zawinienia oskarżonego D. K. i stopnia szkodliwości popełnionego przez niego przestępstwa oszustwa uznano karę trzech lat i sześciu miesięcy pozbawienia.

Biorąc pod uwagę dotychczasową karalność tego oskarżonego oraz nieskuteczność stosowanych wobec niego kar, należało uznać, że kara pozbawienia wolności wobec

**niego powinna
być stosunkowo
długa, aby odczuł
on jej
dolegliwość, co
może sprawić,
że w przyszłości
będzie
wstrzymywał się
przed
popętnianiem
podobnych
przestępstwa.**

**Pomiędzy
przestępstwami
oszustwa i
„prania
brudnych
pieniędzy”
istnieje ścisły
związek czasowy
i przedmiotowy.
Popętnienie
czynu z art. 299
§1 i 2 k.k. było
nierozzerwalnie
związane z
przestępstwami
oszustwa. Stąd
też przy
wymiarze kary
łącznej należało
zastosować
zasadę pełnej
absorpcji, co było
możliwe przy
zastosowaniu
przepisów
obowiązujących
w dacie
popętnienia
przez
oskarżonego
przestępstw.**

**Ponieważ
oskarżony od
1 czerwca 2016
roku przebywa**

w Areszcie Śledczym w S. i tym samym pozbawiony jest możliwości zarobkowania, brak było podstaw do zmiany wyroku poprzez obciążenie go kosztami sądowymi.

Również sytuacja majątkowa oskarżonego D. K. nie uzasadniała zmiany wyroku poprzez obciążenie go kosztami sądowymi.

**4.
OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1.

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności

**5.
ROZSTRZYGNIECIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

5.1. Utrzymanie w mocy wyroku

sądu pierwszej instancji		
1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Utrzymano w mocy wyrok w części dotyczącej J. B. co do winy.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Niezasadność zarzutów z apelacji obrońcy determinowała utrzymanie wyroku w mocy w zakresie winy.		
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Uznanie, że zachowanie oskarżonego D. K. stanowiło współsprawstwo przestępstwa oszustwa a nie pomocnictwo do tego czynu. Podwyższenie kary wymierzonej za ten czyn do trzech lat i sześciu miesięcy pozbawienia		

**wolności.
Orzeczenie kary
łącznej na
zasadzie
absorpcji**

**Zmiana opisu
czynu
przypisanego
oskarżonemu J.
B. w punkcie IX,
podwyższenie
kary
wymierzonej w
punkcie XII do 6
lat pozbawienia
wolności,
orzeczenie kary
łącznej na
zasadzie
absorpcji.**

Zwięźle o powodach
zmiany

**Zmiana opisu
czynu
przypisanego D.
K. w punkcie I i
J. B. w punkcie
IX wynika z
podzielenia
stanowiska
prokuratora, że
D. K. jest
współsprawcą
oszustw.**

**Zasadność
zarzutu rażącej
niewspółmierności
kar orzeczonych
wobec
oskarżonych za
przestępstwa
oszustwa
determinowało
podwyższenie
tych kar.**

<p>łączność przedmiotowa i czasowa popełnionych przez oskarżonych przestępstw uzasadniała przy wymiarze kary łącznej zastosowanie zasady pełnej absorpcji przy zastosowaniu przepisów o karze łącznej obowiązujących w dacie orzekania zgodnie z regułą wyrażoną w art. 4 §1 k.k.</p>			
<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</p>			
<p>1.1.</p>		<p>art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylecia</p>			
<p>2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p>art. 437 § 2 k.p.k.</p>	

Zwiężle o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		

6. KOSZTY PROCESU		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III i IV	<p>Ponieważ oskarżony J. B. jest pozbawiony wolności i tym samym nie ma możliwości zarobkowania, został on zwolniony od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.</p> <p>Również sytuacja materialna oskarżonego D. K. uzasadniała zwolnienie go od ponoszenia kosztów sądowych.</p> <p>O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu D. K. z urzędu orzeczono na podstawie § 4 ust. 1 i 2, § 17 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października</p>	

**2016 r. w sprawie
ponoszenia przez
Skarb Państwa
kosztów
nieopłaconej
pomocy prawnej
udzielonej przez
adwokata z
urzędu (t.j. Dz. U.
z 2019 r. poz. 18).**

7. PODPIS